

Я пам'ятаю голоси...

Сергій Жадан

Я пам'ятаю голоси,
Станційне плетиво предметів,
і сутінки, які росли
поміж пекарень і буфетів.

І сонце соком із цитрин
розмащувалось по одежі,
випалюючись, як бензин,
ховалось за вокзальні вежі.

Й відчувши цей прогірклий смак,
нічні коханки і мисливці
ділили цукор і табак,
немов вори на пересилці.

І підшивав старий торчок
з шинелі зрізані нашивки,
і теплі хмари вздовж річок
пливли на кримські перешийки.

І озирнувшись нараз
посеред тиші і огрому,
я пригадав раптово вас
і говорив собі самому,

що в цьому остиганні доль
усе вирішує випадок,
що чорна квітка алкоголь
вам виростає між лопаток,

що кожного, хто стереже
в цій тиші потяги товарні,
по смерті пом'януть лише
колійники на сортувальній,

що в мить, коли я відійду
за бризками нічних припливів,

вони оглушать пустоту
сигналами локомотивів,

і що поштові багажі
лежатимуть в станційних залах,
криваві й гострі,
як ножі,
як перець,
як смола на шпалах.